

JOŽE OLAJ: NA SVOJEM GROBU

Prolog

Zlato ognjev potemni.
Preperi davno
materino oko.

Spogledaš se s samim seboj:
zalič brez vetra,
mornarji, ki so zgrešili morje,
so se vrnil, mrtvi od žeje,

visoko visoko na nebu luna zori,

vendar nihče ne joka
v tem olesenelem času,
nihče ne pozvanja k molitvi,

tako pride nenadoma,
neopazno ura,
ko skleneš kruto premirje,
da obišeš svoj grob.

Orfej

Bog stopiš z oltarja,
gledaš
svojo neizmerno preteklost,
svojo veliko,
blagoslovljeno samoto;

skloniš se
k samemu sebi;
v kamnu in prahu
so vse preteklosti sive.

Na konici noči se srečata.
Molče si zreta v oči.

Srečanje je kruto:
daš si blesk božanstva
daš si sivino zemlje
daš si ogenj vere
daš si mrtvo materino roko,
ko izmenjaš,
nisi ne prah ne kri,
nisi ne bog ne človek,
sam stojiš v žoltem brezvetrju,
počasi dvigaš obraz,
počasi dvigaš rumeno cvetočo lobanjo
in potem si človek
in potem si prah
in potem si kri
in potem si pepel,

hočeš biti kri,
hočeš biti človek.

Prekolneš svoj grob.
Vtem se zdani.